

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 3510/17
Дана: 01.03.2019.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Снежане Алексић, председника већа, Биљане Стојановић и Драгане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Марком Радосављевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ..., кога заступа пуномоћник Ђурђевка Младеновић Живковић, адвокат из Београда, Земун, Старца Вујадина 6/7, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина, сада Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени царински поступак, ради поништаја решења број 148-05-039-00-2202/6-2016 од 24.01.2017.године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној 01.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

- I Тужба се ОДБИЈА.
- II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Краљево 02-01 број Уп/580/16 од 26.09.2016. године, којим су у ставу 1. диспозитива, измењени подаци у ЛЦИ УВ (4) бр. 8636 од 14.10.2013. године, ЦИ Краљево у наименовању 01, у рубрикама 22,36,42,43,46 и 47, па се утврђују исправни подаци: у рубрици 22 – укупан износ фактуре - 1.340,72 еура; у рубрици 36 - повластица - брише се податак; у рубрици 42 - цена робе 1.340,72 еура; у рубрици 43 - метод вредновања “6”, у рубрици 47 - царинска вредност: 172.747,96 динара, стопа царине: 12,50%, у рубрици 47 - пореска основица: 194.341,45 динара; а ставом 2. диспозитива, обавезују се А.А. из ... и привредно друштво Б.Б. из ... да солидарно плате укупан износ од 38.233,02 динара на име царине обрачунате по стопи од 12,50% по Царинској тарифи на новоутврђену исправну царинску вредност од 172.747,96 динара, као и на име разлике мање плаћеног ПДВа у износу од 16.639,52 динара, обрачунатог по општој стопи од 20% на разлику пореске основице од 83.197,61 динара, по ЛЦИ УВ (4) број 8636 од 14.10.2013. године, ЦИ Краљево за пријављено

употребљавано путничко моторно возило марке “...” број шасије ..., број мотора: ..., запремине 1242 ццм, јачине 59 kW, произведено .... године, са ЕУРО 3 мотором, број места 5, врата 5, из тарифног става: 8703.22900000 ЦТ, од чега на име царине 21.593,50 динара и на име ПДВ-а 16.639,52 динара, и наложено да се утврђени износ уплати у року од 8 дана од дана пријема решења на одговарајући рачун ближе означен у том решењу, уз упозорење да ће на износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року, царински орган обрачунати камату по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од сто и предузети мере законом прописане за наплату дуга, укључујући и принудну наплату сходно члану 268. Царинског закона. Жалба не одлаже извршење решења.

У тужби, поднетој овом суду дана 09.12.2016. године тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да орган није правилно применио одредбе Протокола 3 и одредбе Царинског закона, те да је погрешно тужиоца обавезао на плаћање иако претходно није утврђивао савесност односно несавесност тужиоца као увозника у складу са чланом 15. у вези члана 14. и члана 259. Царинског закона. Истиче да су фактуру извозника приликом првобитног царинења прихватили као тачну, царинска администрација земље извознице (Царина Републике Словеније) и царинска администрација земље увознице (Царина Републике Србија) и да он као неука странка није знао нити је могао знати да подаци наведени на фактури нису тачни. У тужби указује да се приликом поништавања или измене правноснажне одлуке управног органа мора имати у виду одредба члана 255. став 1. Закона о општем управном поступку, према којој је за измену правноснажне одлуке неопходна сагласност и пристанак странке у поступку. Такође, указује и на члан 259. став 2., 5. и 6. Царинског закона, којим су предвиђене ситуације и услови када се накнадно утврђена разлика између плаћене царине и новоутврђеног износа царине у накнадној контроли не сматра царинским дугом који царински обвезник треба да плати, па истиче да је наведене одредбе имајући у виду све напред речено, орган требао применити у конкретном случају. Са наведених разлога, предлаже да суд у спору пуне јурисдикције реши ову управну ствар или да тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Тражио је трошкове спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужилац преко свог заступника Б.Б. ..., пријавио ради стављања у слободан промет, по ЛЦИ УВ (4) број 8636 од 14.10.2013. године, ЦИ Краљево, робу: трговачког назива; употребљавано путничко моторно возило, марке “...” са бројем шасије ..., бројем

мотора: ..., запремине 1242 ццм, јачине 59 kW, произведено .... године, са ЕУРО 3 мотором, број места 5, број врата 5, сврстану у тарифни став 8703.22 90 0000 ЦТ, пријављене вредности од 800,00 ЕУР-а, царинске вредности у износу од 111.143,84 динара и пореске основице од 111.143,84 динара. Као земља отпреме је наведена Словенија, а као земља порекла је наведена ..., и иста је сагласно Споразуму о стабилизацији и придруживању између Европске заједнице са једне стране и Републике Србије са друге стране ("Службени гласник РС" – Међународни уговори број 83/2008), оцарињена уз примену повластице "ЕУ01В" и преференцијалне стопе царине од 0 % на основу приложеног доказа о пореклу робе - изјаве о преференцијалном пореклу робе, датој од стране инопошиљаоца В.В. ..., на рачуну број 766/13 од 04.10.2013. године, приложеном уз ЛЦИ.

Даље, произлази да је у поступку контроле правилности спроведеног царинског поступка у складу са чланом 103. Царинског закона, Одељење за царинске истраге, извршило контролу исправности података унетих у царинску исправу о преференцијалном пореклу робе, на основу Споразума о стабилизацији и придруживању између Европске заједнице и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије, са друге стране, као и података у вези царинске вредности робе стављене у слободан промет по предметној ЛЦИ УВ (4), по фактури бр. .../... од 04.10.2013. године, преко царинске администрације ..., која је по захтеву првостепеног органа од 24.08.2015. године, урадила проверу веродостојности приложене фактуре уз предметну ЛЦИ УВ (4) и актом број 5490-100/2015-8 од 21.12.2015.године, обавестила Управу царина, да је провером података утврђено да предметни рачун није књижен у књиговодству компаније В.В. ... и да иста није испоставила наведени рачун. Имајући у виду одговор царинске администације Словеније од 21.12.2015.године, Одељење за царинске истраге је оценило да изјава на фактури бр. .../... од 04.10.2013. године, није веродостојна и не представља доказ о пореклу робе у смислу Протокола 3 Споразума о стабилизацији и придруживању између Европске заједнице и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије, са друге стране, и да се цена возила наведена у фактури број .../... од 04.10.2013. године, не може прихватити као веродостојна за утврђивање царинске вредности робе. О утврђеном чињеничном стању сачињен је записник бр. 148-22-230-02-63/3/2016 од 14.09.2016. године, који је достављен тужиоцу и посредном заступнику, ради писменог изјашњења о чињеницама утврђеним у поступку накнадне контроле царинске декларације. На наведени записник, у остављеном року нису поднете примедбе, па је Царинарница имајући у виду да је доказ о пореклу робе оспорен односно да није потврђено преференцијално порекло робе, на основу члана 103. Царинског закона ("Службени гласник РС" број 18/10...29/16) извршила измену података у ЛЦИ УВ (4) број 8636 од 14.10.2013. године Ци Краљево, тако што је избрисала шифру повластице "ЕУ01В", утврдила исправну стопу царине од 12,50 % и у складу са наведеним изменама извршила обрачун за наплату царине на разлику стопе од 10%, као у диспозитиву ожалбеног решења.

У поступку по жалби, Комисија за жалбе Управе царина је, по разматрању списка предмета и након прибављања мишљења стручне службе Управе царина – Одељења за порекло робе, број 148-07-039-00-1881/3/2016 од 24.10.2016. године, оценила да је жалба неоснована, с обзиром да је Царинарница Краљево правилно ожалбеним решењем изменила податке у одговарајућим рубрикама предметне декларације и тужиоца обавезала на уплату утврђеног износа на име царине

и мање плаћеног пореза на додату вредност за предметну робу, јер због нетачно пријављеног податка у декларацији о преференцијалном пореклу робе и вредности робе, није правилно спроведен поступак стављања робе у слободан промет, обрачун и наплата царинског дуга.

Одредбом члана 103. став 1. Царинског закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2010 и 111/2012) прописано је да царински орган може, по службеној дужности или на захтев декларанта, изменити или допунити декларацију након што је роба пуштена декларанту, а ставом 5. истог члана прописано је да, ако се накнадном контролом декларације или накнадном контролом царинења утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних или непотпуних података, царински орган, у складу са царинским и другим прописима, предузима неопходне мере и доноси одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима.

Одредбама члана 16. став 1. Протокола 3. Споразума о стабилизацији и придруживању између Европских заједница и њихових држава чланица, са једне стране и Републике Србије, са друге стране („Службени гласник РС-Међународни уговори“ бр. 83/2008) прописано је да ће производи са пореклом из Заједнице код увоза у Србију, а производи пореклом из Србије ће код увоза у Заједницу имати олакшице у оквиру Споразума уколико је поднет један од следећих докумената: (а) Уверење о кретању робе ЕУР.1 чији узорак је дат у Прилогу III, или (б) У случајевима наведеним у члану 22. став 1., изјава (у даљем тексту: “изјава на фактури”), коју извозник уноси у фактуру, доставницу или било који други комерцијални документ који довољно детаљно описује производе о којима је реч и тако омогућује њихову идентификацију, чији текст је дат у Прилогу IV.

Одредбама члана 22. Протокола 3 Споразума прописани су услови за сачињавање изјаве на фактури, те је ставом 1. овог члана прописано да изјаву на фактури из члана 16. став 1. тачка (б) може сачинити: (а) овлашћени извозник у смислу члана 23. или (б) било који извозник за било коју пошиљку која се састоји од једног или више пакета који садрже производе са пореклом, чија укупна вредност не прелази 6.000 евра. Ставом 3. овог члана прописано је да ће извозник који сачињава изјаву на фактури бити спреман да у било које време, на захтев царинских органа земље извознице, поднесе на увид све одговарајуће документе којима се доказује порекло за одговарајућу робу, као и то да су испуњени остали услови из овог протокола.

Провера доказа о пореклу регулисана је одредбама члана 33. Протокола 3 Споразума, којим је, у ставу 1. прописано, да ће се накнадне провере доказа о пореклу обављати насумице или у сваком случају оправдане сумње царинских органа земље увознице у исправност таквих докумената, порекло робе о којој се ради или у испуњење других услова из овог протокола, а ставом 2. прописано је да у циљу спровођења одредби из става 1., царински органи земље увознице вратиће уверење о кретању робе ЕУР.1 и фактуру, уколико је била поднета, изјаву на фактури, или копију тих докумената, царинским органима земље извознице, уз навођење разлога за проверу, где је то потребно. Сви прибављени докуменати и подаци који указују на то да је податак у доказу о пореклу нетачан, биће достављени као доказ уз захтев за проверу. Ставом 3. овог члана Протокола 3 прописано је да ће проверу извршити царински

органи земље извознице. У том циљу имају право да захтевају било које доказе и да спроведу било који преглед извозникових рачуна или било коју другу проверу коју сматрају потребном. Ставом 5. члана 33. прописано да ће царински органи који затраже проверу бити обавештени о резултатима те провере што пре, да ти резултати морају јасно показивати да ли су документи веродостојни и могу ли се конкретни производи сматрати производима са пореклом из Заједнице, из Србије или из неке друге земље или територије наведене у чл. 3. и 4. и да ли испуњавају друге услове из овог протокола. Ставом 6. овог члана прописано је ако у случају оправдане сумње одговор не стигне у року од десет месеци од дана подношења захтева за проверу, или одговор не садржи податке довољне за утврђивање веродостојности докумената о којим је реч или стварног порекла производа, царински органи који су поднели захтев ће, осим у изузетним околностима, ускратити право на повлашћени третман.

Имајући у виду цитиране прописе и утврђено чињенично стање у поступку накнадне контроле, споведеном на основу члана 103. Царинског закона, правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 26.09.2016.године, налазећи да је правилно првостепени орган извршио измену података у наведеној царинској декларацији и обавезао тужиоца, да плати утврђени износ на име царине и разлике плаћеног пореза на додату вредност. Ово стога што је у поступку накнадне контроле провером доказа о пореклу у складу са одредбама члана 33. Протокола 3 Споразума о стабилизацији и придруживању између Европске заједнице и њихових држава чланица, са једне стране, и Републике Србије, са друге стране, преко царинских органа Словеније утврђено да приложена фактура бр. 766/13 од 04.10.2013. године, са уписаном изјавом о преференцијалном пореклу означеног издаваоца фирме В.В., на основу које су унети подаци у предметну царинску исправу од 14.10.2013.године, не представља веродостојан документ, јер према одговору царинске администације ... наведена фактура није књижена нити издата од означеног издаваоца рачуна, па се за робу из предметне декларације не могу применити олакшице предвиђене Споразумом о стабилизацији и придруживању између Европске заједнице и њихових држава чланица, са једне стране и Републике Србије, са друге стране. За своју одлуку тужени орган је дао јасне и довољне разлоге, које прихвата и овај суд, правилном оценом навода жалбе, у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), и дао разлоге због којих их сматра неоснованим, које прихвата суд.

Суд је ценио наводе тужбе, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења. Ово са разлога што је провером података преко царинске администације ... утврђено да фактура бр. .../... од 04.10.2013. године, на основу које су унети подаци у предметну царинску исправу од 14.10.2013.године, није књижена нити издата од означеног издаваоца рачуна, због чега не представља доказ о пореклу робе у смислу наведених прописа, па је правилно закључивање органа да се на робу из предметне декларације не могу применити олакшице предвиђене Споразумом о стабилизацији и придруживању између Европске заједнице и њихових држава чланица, са једне стране и Републике Србије, са друге стране. Притом, тужилац је уз тужбу доставио неоверену копију изјаве, са нечитким потписом лица, даваоца изјаве, из чије садржине се управо потврђују чињенице које су утврђене у поступку, да предметна фактура није књижена у књиговодственој евиденцији издаваоца рачуна, па иста није од

утицаја на законитост оспореног решења. Поред тога, наводи тужбе којима се указује на члан 14. и 15. Царинског закона, нису од утицаја на законитост оспореног решења, јер се у конкретном случају ради о поступку контроле прихваћене декларације у смислу члана 103. истог закона, чије одредбе дају овлашћење царинском органу да, уколико утврди да су прописи који се односе на одређени царински поступак примењени на основу нетачних и непотпуних података, може у складу са царинским и другим прописима предузети неопходне мере и донети одговарајуће одлуке да се неправилности исправе и правно стање усклади са новоутврђеним околностима, што је у спроведеном поступку, изменом података у царинској декларацији, и урађено.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима управног спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 151. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је захтев тужиоца, који није успео у спору, за накнаду трошкова управног спора одбио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.03.2019. године, I-3 У 3510/17

Записничар
Марко Радосављевић, с.р.

Председник већа- судија
Снежана Алексић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС